

POSTANOWIENIE

Dnia 6 grudnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa A. S.
przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej przy ulicy B. [...]
w S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 6 grudnia 2012 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 14 lutego 2012 r.,

- 1) odrzuca skargę kasacyjną w części zaskarżającej wyrok w punkcie 1) (pierwszym) sentencji, a w pozostałym zakresie odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 1817 zł (słownie: jeden tysiąc osiemset siedemnaście złotych) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Sąd Najwyższy odrzucił na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. skargę kasacyjną w części zaskarżającej, zawarte w pkt 1 sentencji wyroku, postanowienie o sprostowaniu, ponieważ w tym przedmiocie skarga kasacyjna jest niedopuszczalna (art. 398¹ § 1 k.p.c.).

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze szczególnym, co potwierdza przepis art. 398¹ § 1 i § 2 k.p.c. oraz reprezentatywne piśmiennictwo.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a ponadto gdy zachodzi nieważność postępowania lub gdy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczone przesłanki ustawowe stanowią więc obligatoryjny i nieodzowny element oceny w stadium postępowania kasacyjnego. Badanie ich na podstawie i w zakresie, przedstawionego w skardze kasacyjnej, uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania doprowadziło Sąd Najwyższy do konkluzji, że w sprawie nie wystąpiła wskazana w skardze kasacyjnej przesłanka wymieniona w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Skarżący błędnie utożsamiał przesłankę wystąpienia istotnego zagadnienia prawnego z potrzebą dokonania przez Sąd Najwyższy wykładni art. 410 § 2 k.c., ponieważ obie te przesłanki ustawodawca potraktował odrębnie w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., a tym samym przesądził, że nie mogą one być ze sobą utożsamiane. Ponadto powód powołał się werbalnie na rozbieżności w orzecznictwie sądów co do wykładni art. 410 § 2 k.c. jednakże bez przykładowego choćby wskazania orzeczeń sądowych, będących przejawem istnienia twierdzonych rozbieżności.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, działając na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. oraz na podstawie § 6 pkt 6 w zw. z § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia

Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).